

PLÁTEK

Hody, hody doprovody...

V tomto čísle:

1. Informace z parlamentu
2. Soutěž „Hrdá škola“
3. Výsledky soutěží
4. Saxaniny rady
5. Petra Dvořáková ve škole
6. Rozhovor s hrdinou
7. Velikonoční křížovka

Obrázek:
Eliška Kyrzová

Milí čtenáři,

čas pokročil a jsou tu zase Velikonoce. Stálí čtenáři ví, že právě před Velikonocemi vychází i jarní Plátek. Doufám, že jste se těšili, protože náš časopis je nadupaný zajímavými články i soutěžemi o senzační výhry. I v tomto čísle se dozvíte novinky z parlamentu, pár zajímavostí z dění ve škole, přečtete si články ze sportovních akcí.

Jistě jste si všimli, že už delší dobu visí v prvním mezizápatře pamětní listiny a tabla devátáků. Jedná se o naši závěrečnou práci. Stálo to mnoho času i nervů a občas se to neobešlo bez křiku. Také paní učitelka Galbová se s námi někdy rozčilovala, ale jak vidíte, máme hotovo. A jistě mně dáte za pravdu, že se nám vše povedlo. Pod tably je hlasovací box. Můžete si vyzvednout hlasovací lístky u paní učitelky Galbové a jejich vyplněním podpořit tak svého favorita, jednak třídu, jednak žáka. Jako devátáci budeme rádi za každý hlas. Uzávěrka hlasování je 30. dubna!

Držte nám palce u přijímaček, které píšeme v půli dubna. Mnozí budou štěstí potřebovat.

Tak příjemné počtení a

veselé Velikonoce

Míša Homolková, šéfredaktorka

Z parlamentu

Zpravodajství

Popíšu vám, co se dělo v parlamentu za poslední období. Na začátku každé schůzky nám naše předsedkyně řekla, že si máme vše pečlivě zapisovat, ať nedojde k nedorozumění, což se občas stávalo. Doufám, že jsme se už v předávání informací zlepšili a všichni se vše dozvíte prostřednictvím svých zástupců.

Důležitým bodem na našich jednáních bylo vyřešit chování žáků v jídelně. V lednu dostali zástupci z každé třídy papír s napsanými pravidly, který měli donést do tříd a se spolužáky jej prodiskutovat. Na tento list měli napsat případné připomínky a z druhé strany jej nechat podepsat od všech žáků ve třídě jako stvrzení, že s nimi souhlasí. List s pravidly potom měli odevzdat, abychom tato pravidla mohli vylepšit a doplnit. Musím přiznat, že návrh pravidel a forma postihu za jejich nerespektování vyvolaly ve škole obrovské diskuse. Do parlamentu se nám vrátilo mnoho připomínek. Na další schůzce jsme se je tedy snažili nějak vyřešit. Mezi připomínkami se objevovalo: vynechat bod o držení příboru, vysvětlit, proč učitelé někdy nestojí ve frontě, zda se opozdílci mají postavit ke své třídě, nebo na konec fronty, zjednodušit pravidla, nepostihovat provinilce a udělat to pouze formou soutěže. Někteří žáci dokonce tato pravidla vůbec nechtěli. Bylo jim vysvětleno, aby své důvody přišli objasnit na schůzi parlamentu. Nepřišel však nikdo. Kuba Vajďák se nakonec rozhodl, že pravidla přepracuje. Donesl nový návrh, ale pravidla byla ještě zkrácena. Na další schůzce zástupci ze tříd tedy dostali pravidla nová a měli s nimi udělat totéž jako předtím: prodiskutovat a nechat podepsat od spolužáků.

V lednu jsme také řešili ozdobození vánočního stroměčku na balkoně, což udělali kluci a holky z devátého ročníku. Zjistili jsme, že se musí některé ozdoby opravit. O to se ale budou muset postarat až členové zvolení do parlamentu v novém školním roce.

Pavel Florus a Zdeněk Kala přišli s nápadem, že uspořádají diskotéku. Akce se hodně lidem líbila, ale nakonec se neuskutečnila. Rádila chřipková epidemie. Zdeněk byl pozván na další zasedání parlamentu, aby vysvětlil, jak by akce měla probíhat.

Z parlamentu

My, parlamentáři, jsme se také zabývali Dnem učitelů. Hovořili jsme o tom, jak probíhá tento den na jiných školách. Na Krajském setkání parlamentů v Brně jsme se například dozvěděli, že na Den učitelů v některých školách místo učitelů učí žáci. Na takovou akci by bylo ale potřeba domluvit se jak se spolužáky, tak s učiteli, jestli by byli ochotni nějakou takovou hodinu udělat. Naše předsedkyně přišla s návrhem, že bychom učitelům dávali přáníčka. Nakonec jsme se domluvili, že si žáci na 28. března připraví hlášení do rozhlasu, jehož součástí bude poděkování za jejich práci.

Dále jsme se bavili o zvonění ve škole. Ája Sedláková s Peťou Růžkovou byly na exkurzi v chemické průmyslové škole, kde se jim moc líbilo, že místo zvonění hrály písničky, a chtěly by to zavést i u nás. Pan ředitel jim vysvětlil, že systém našich hodin je velice starý, ale stále funkční a spolehlivý a nebylo by to vůbec jednoduché, a navíc by nové hodiny stály mnoho peněz. To znamená, že začátky a konce hodin budou i nadále oznamovány zvoněním.

Také jsme dostali dopis a vysvědčení od afrického dítěte a jeho školní výsledky si můžete prohlédnout na nástěnce parlamentu.

Jistě jste postřehli, že se 12.2. – 16.2. konal „Barevný týden“. Zástupci z každé třídy zhotovili tabulku, do které se zapisoval počet přítomných žáků, počet žáků v oblečení dané barvy a každý den se do tabulky měl také podepsat učitel, aby svým podpisem potvrdil správnost údajů. Z prvního stupně zvítězily třídy: 1. B, 2. B a 3. A, kde byla účast 100%, což nás velice těší. Na druhém stupni si pak nejlépe vedla třída 6. C. Některé odevzdané tabulky byly bez podpisů učitelů, a proto se nemohly výsledky do soutěže započítat. Údaje z tabulek zpracovala předsedkyně Martina. Pro vítězné třídy parlament koupil odměnu, dobré lízátko pro každého žáka.

Také jste si jistě všimli, že se na naší škole začal sbírat hliník. Jelikož pytel na hliník byl brzy plný, tak si myslíme, že se tato akce docela ujala. Jeho výměnu za nový zajistila Klára Olejníčková. Našli se však nějakí vtipálci, kteří nám do pytle vhodili slupku od banánu. Chceme vás poprosit, abyste do pytle určeného na tento odpad nedávali nic, co tam nepatří, aby se hliník nemusel třídít. Velké poděkování patří Tereze Stejskalové, která zařídila, aby se k zastávce u školy přidělal koš.

Před Velikonocemi jsme připravili znovu soutěž o nejlépe nazdobené vajíčko, nejkrásnější ozdabu, o nejdelší a nejlépe upletenou pomlázku. Tento rok se do soutěže zapojilo víc žáků. Dostali jsme mnoho krásně nazdobených vajíček i dekorací. Jenom pomlázek bylo málo. Za vítězné výrobky dostali žáci poukaz do COOPu a některé sladkou odměnu. Bohužel jsme nestačili zpracovat pro vás víc informací k soutěži. Magdaléna Zouharová, 8. B

Předsedkyně parlamentu, Martina Štěpánková, předává odměnu ve třídě 1. B.

Ani okolí školy nám není lhostejné

Jsem zástupkyní za třídu 5. A v našem parlamentu. Na jedné schůzce nám předsedkyně řekla, že se jí nelíbí nepořádek okolo autobusové zastávky na točně u školy. Uvažovali jsme, jak situaci zlepšit, a napadlo nás pořídit odpadkový koš. Přihlásila jsem se, že to zařídím. Původně jsme se domluvili s Kubou Vajdákem, že zajdeme na úřad za starostou a že ho požádáme o koš. Nakonec jsem vše zařídila sama. Zavolala jsem panu starostovi, jestli by nebylo možné dát k zastávce odpadkový koš. Pan starosta s tím souhlasil a říkal, že se pokusí to zařídít. Jistě si mnozí z vás nového koše všimli. Jsme za to rádi. Teď už tam doufám nebude žádný nepořádek.

Chtěla bych poděkovat panu starostovi za ochotu.

Tereza Stejskalová, 5. A

Foto:
T. Stejskalová, 5. A

Přidali jsme se k ostatním

Naše škola se přihlásila do projektu „Hrdá škola“. Cílem tohoto projektu je, aby se zlepšil vztah žáků a studentů ke škole, aby se v ní cítili dobře, prožívali společné akce a byli na svoji školu hrdí, jak je tomu v mnoha jiných evropských zemích. Organizátorem projektu je SCHOOLS UNITED. Tento projekt má celkem devět akcí. Jako první byl „Mezinárodní suit up den“, který proběhl 13. října, dále následoval „Den školy“, jenž se konal 15. listopadu, akci „Dobrý skutek“ byl věnován celý prosinec.

Naše škola se do projektu zapojila „Teplákovým dnem“, který se uskutečnil 16. ledna 2018. Tento den přišlo do školy mnoho žáků v pohodlném oblečení. Víím, že někteří na tento den zapoměli, ale dobře si poradili. Vzpomněli si na cvičební úbor ve skřínce a převlékli se do tepláků. Také některým učitelům tepláky slušely. Po akci jsme odeslali tři fotky jako důkaz toho, že akce na škole proběhla.

„Teplákový den“ ve 3. A

I ve 2. B si žáci užívali „Barevný týden“.

Od 12. do 16. února následoval „Barevný týden“. Škola měla rozkvést každý den jinou barvou. V pondělí byla škola zbarvená do červena, což se podařilo. V přízemí se to hemžilo žáky v červeném oblečení. V úterý kralovala barva žlutá. Myslím si, že muselo být velmi obtížné sehnat si nějaké žluté oblečení. Ale i tak byla plná škola žluťásků. Ve středu přišla většina žáků v modrém, kdy jsem se zúčastnil i já. Ve čtvrtek vládla smuteční barva – černá, trochu mně to připomínalo pohřeb, ale všichni byli naštěstí veselí. A v pátek se nám škola rozzářila do duhových barev.

Rozhovor s „duhovým chlapcem“, Tobiášem Živným

1. Kde sis pořídil tak pěkné tričko? Vyrobil jsem ho společně se svým dědou.
2. Když sis ho vyrobil, tak jak? Použil jsem fixy na textil.
3. Jak se ti líbil „Barevný týden“? Dobře!
4. Pokud by tady byla ještě jedna taková akce, zapojil by ses do ní? Určitě.

Na parlamentu se rozhodlo, že jedna třída z prvního a jedna z druhého stupně získá za „Barevný týden“ odměnu. Každý den zástupce ze třídy v parlamentu spočítal žáky oblečené do dané barvy a zjištění zapsal do tabulky. Pravdivost zápisu ověřil učitel svým podpisem. To však naši parlamentáři netušili, jak těžké bude rozhodování na prvním stupni. Žáci ze tří tříd se zapojili všichni a každý den přišli v předepsané barvě do školy. Vítězné třídy jsou: 1. B, 2. B a 3. A. A tak nezbylo nic jiného, než odměnit žáky všech tří tříd. Na druhém stupni už to bylo s docházkou v barvách horší. Nejlépe si vedli žáci ze 6. C. Některé třídy byly diskvalifikovány, protože jejich zástupci v daném termínu neodevzdali tabulky s počty žáků oblečených v příslušných barvách a nebo jim chyběli na výsledkové listině podpisy vyučujících.

Přidali jsme se k ostatním

Udělal jsem malý průzkum, abych zjistil, jak se tato akce žákům líbila. Dopadlo to tak napůl. Akce se líbila zejména v prvních a druhých ročnících. Podle mého názoru jsou tyto akce prospěšné, spolužáci se musí domluvit, musí přesvědčit i žáky, kteří se zapojit moc nechťejí. A pokud se to povede, pak jsou žáci hrdí, že se dokázali domluvit a táhli za jeden provaz. V průběhu této akce bylo hodně žáků veselých a šťastných. Opět byl organizátor celorepublikové akce informován o jejím průběhu na naší škole. Vylosovaná škola může vyhrát sadu 6 balónů na tělocvik, pingpongový stůl do školy, nebo školní vlajku. A co nás ještě čeká? 28. března bude následovat „Den učitelů“ a 19. dubna se bude konat „Den Země“. Jak jistě víte, tento den slavíme na naší škole už dlouho. Trošku svého času věnujeme přírodě. Zbavíme ji odpadků v okolí školy. V dubnu se uskuteční akce s názvem „Poslední zvonění“ a v červnu „Den hudby“. Tyto dvě poslední akce by mohly zaujmout žáky z osmých a devátých ročníků. Zapojí se víc žáků z druhého stupně a dny si také užijí? Co myslíte? Adam Fleischlinger, 4. A

Z dopisů

Ahojky všichni,

opět jsem tu já, Saxana, a se mnou i naše listárna s Vašimi problémy. Velice mě mrzí, že mnozí z Vás, kteří třeba čtou moji listárnu, se aktivně nezapojují a chodí mi velice málo dopisů. Na druhou stranu to třeba může znamenat, že nemáte žádné problémy, a to mě velice těší. Naše listárna se ovšem nemusí týkat jenom Vašich problémů, ale třeba mi můžete také napsat nějaký pěkný zážitek. Já jsem třeba nedávno byla na muzikálu Muž se železnou maskou a byl velice pěkný, takže ho určitě doporučuji. Za týden např. jedu na koncert Mandrage a plánuji koncert Mirai, takže se třeba i Vy můžete inspirovat. A teď už k Vašim dopisům:

Milá XY,

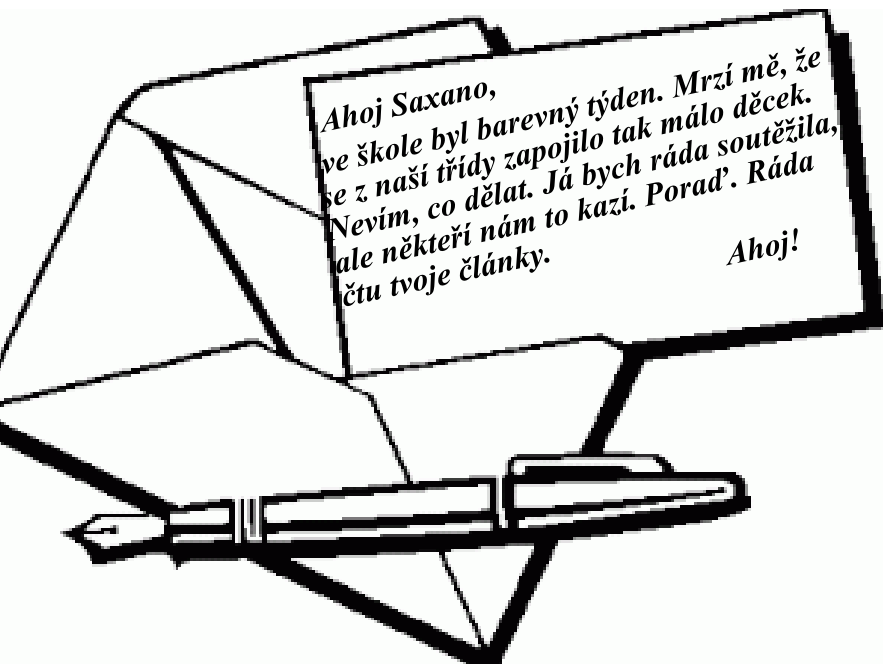
já sama jsem nešťastná z toho, jak málo děcek, zejména na druhém stupni, se zapojuje do některých školních aktivit. Možná si myslí, že se jedná o akce spíš určené mladším spolužákům. Na prvním stupni se děcka ve třídě dokážou líp domluvit a akci si pořádně užít. Proč to nezvládneme my starší? Z vlastní zkušenosti vím, že se ve třídě najde třeba člověk, který si myslí, že když s něčím nebude souhlasit, upozorní na sebe. Je to ale hloupý způsob. Nechápu jen, proč se k němu přidávají ostatní. Nemají vlastní názor? Poradila bych ti jedině: Snaž se ostatní nějakým způsobem nabudit, aby se zapojili do soutěže za účelem užít si to a dokázat, jaký jste bezva kolektiv, a třeba i nějakou tu maličkost vyhrát. Řekni jim třeba, že stojí za to soutěžit, protože odměna by se jim mohla líbit, protože je v parla-

mentu vymýšlí opravdu dobré. Odměna je podle mě ale až to poslední. Nejdůležitější by měl být prožitek z akce. A třeba se ti tak povede je zapojit do soutěží a akcí, co na škole ještě budou. Musíš si uvědomit, že se ti to ale nemusí podařit hned na poprvé. Myslí si, že za zkoušku to stojí. Co na to říkáš?

Tvoje Saxana, čarodějka z Lysic

A to je protentokrát vše. Doufám, že příště už se Vás zapojí víc. Berte to třeba taky jako soutěž. Čím víc se Vás zapojí, tím větší budu mít radost. :D Ahoj!

P.S. : Nezapomeňte na dopisy napsat heslo Saxana a hodit je pí uč. Máslové pod dveře a ta mi je předá.

*Ahoj Saxano,
ve škole byl barevný týden. Mrzí mě, že se z naší třídy zapojilo tak málo děcek. Nevím, co dělat. Já bych ráda soutěžila, ale někteří nám to kazí. Porad'. Ráda čtu tvoje články.*

Ahoj!

Literární soutěž

V letošním školním roce se konal již VIII. ročník literární soutěže O CENU LUDVÍKA KUNDERY. Vyhlašuje ji Městská knihovna Kunštát.

Letos jsme si mohli vybrat ze dvou témat: 1. A pak že nadpřirozené bytosti nejsou
2. V tu chvíli mi to přišlo jako docela dobrý nápad

Ve středu 14. února jsme se s několika dalšími žáky z naší školy zúčastnili slavnostního vyhlášení výsledků literární soutěže. Za doprovodu pí uč. Zárubové jsme dorazili do kunštátské knihovny, kde nás mile přivítala paní knihovnice Radka Banyaová. Chvíli jsme čekali, než dojdou ostatní soutěžící, a tak jsme měli možnost si místní knihovnu prohlédnout. Bylo to tam sice daleko menší než v knihovně v Lysicích, ale našli jsme spoustu zajímavých knih a útulných koutků. Když dorazili všichni účastníci, paní učitelka Ilona Kuchařová ze ZŠ Kunštát zahájila program. Následovalo čtení nejhezčích prací z každé kategorie. V první kategorii soutěžili žáci ze 4. - 5. tříd, do druhé byli zařazeni soutěžící ze 6. - 7. tříd a do třetí kategorie patřili žáci 8. - 9. tříd. Velmi nás překvapilo, jaké slohové práce dokázali napsat žáci prvního stupně, proto si myslíme, že by se také mohli soutěže zúčastnit naši čtvrtáčky a pátáci. K pracím se zejména vyjadřovala paní spisovatelka Eva Mrázková, ale i Zdeněk Wetter, pan starosta města Kunštátu, a Vratislav Sedlák, ředitel místní školy. Stejně jako my jen udiveně hleděli nad nápaditostí některých prací. Oceňovali bohatou slovní zásobu mladých spisovatelů, kterou si rozšiřují četbou.

Myslíme si, že to byla pro všechny skvělá příležitost vyzkoušet si něco jiného a nového. Z naší školy práci odevzdávalo osm žáků, čtyři z nich se umístili na diplomovém umístění, což si myslíme, že je velmi dobrý výsledek. Ve 2. kategorii obsadila 3. místo Sára Chmelová a 1. místo Dagmar Halečková se svou prací A pak že nadpřirozené bytosti nejsou. Ve 3. kategorii skončil na 2. místě Tomáš Šerlovský se svou skoro hororovou povídkou Příběh zamčených dveří a 3. místo vybojovala Michaela Trčková s příběhem na téma V tu chvíli mi to přišlo jako docela dobrý nápad. Vítězům gratulujeme a přejeme jim mnoho dalších zdařilých slohovek.

Odpoledne jsme si užili a doufáme, že se nás do soutěže v příštím roce zapojí víc.

Kdo je Eva Mrázková?

Eva Mrázková je spisovatelka vzdělávací literatury a také pracuje jako šéfredaktorka nakladatelství Edika. Žije se svou rodinou nedaleko Brna. Ve svých knížkách se snaží dětem vysvětlit nějakou vtipnou formou to, co by se musely naučit, ale při čtení si ledacos lehce zapamatují ani neví jak. Jejími asi nejspěšnějšími knihami jsou: Bystrá kobyly bila kopyty na babykové mýtině, Knížka o knížce a Veselé diktáty a doplňovačky.

Paní Mrázková nám řekla, co je pro psaní důležité, seznámila nás s hlavními zásadami tvůrčího psaní i vším okolo něj a odpovídala na naše dotazy. Sama paní spisovatelka výherce velmi pochválila a řekla, že se nebojí, že by neměl v budoucnu kdo psát knížky. Povídat si s ní byla výborná zkušenost. Tuto akci můžeme jenom doporučit. Třeba někdo objeví svůj skrytý talent a zjistí, že ho psaní opravdu baví.

Všem výše uvedeným žákům velice gratulujeme a přejeme mnoho dalších úspěchů.

Kateřina Trojanová a Petra Růžková, 8. A

Foto našich žáků se spisovatelkou Evou Mrázkovou (druhá zleva) a paní Ilonou Kuchařovou (první zprava)

Nezapomeňte si přečíst jednu z oceněných prací. Míša za ni získala třetí místo v kategorii žáků 8. a 9. tříd.

V tu chvíli mi to přišlo jako docela dobrý nápad

Tento šílený příběh se stal o nejkrásnějších svátcích v roce, o Vánocích. Celá naše rodina – máma s přítelem Edou, táta s přítelkyní Žanetou, sestra Emily a moje maličkost – jsme jeli k naší milované babičce do Kunštátu, kde jsme měli jako každý rok oslavit Štědrý den.

Tradičně na nás čekali strejda s tetou a bratrance, kteří se nemohli dočkat, až si dáme koulovačku. Mamka si šla s tetou a Žanetou dát horký čaj k babičce. Táta s Edou a strýcem se mezitím dívali, jak Emily a já vítězíme nad bratrance, ale ti s námi za chvíli ztratili trpělivost, takže se koulovačka změnila na honěnou.

Už jsem se nemohla dočkat, až bude večer. Kapr mě sice trochu odpuzoval, ale těšila jsem se na večer, až se všichni shromáždíme okolo klavíru a budeme s Emily hrát koledy.

Po obědě jsem s Edou hrála karty, ale štěstí mi moc nepřálo. Žaneta to za mě vzala, abych si mohla odskočit. Šla jsem za bratrance a sestrou do babiččina pokoje, kde si hráli s autodráhou. Pak jsem si všimla fotografie, kterou si babička založila knížku. Opatrně jsem ji vytáhla a pořádně si ji prohlédla. Byl na ní starší muž, asi v babiččině věku, a zespodu fotky bylo napsáno: „Lásce mého života!“. Jenže ten muž se vůbec nepodobal zesnulému dědečkovi!

Počkala jsem si, až bábi umyje nádobí, a zavolala jsem si ji do komory. Opatrně jsem jí ukázala obrázek a zeptala jsem se, proč ho sem také nepozvala. Ale ona jen pokrčila rameny, vzala mi fotku a věnovala mi výmluvný pohled.

Jakmile odešla, vzpomněla jsem si, koho mi ten pán připomínal. Byl to jeden senior, kterého celá naše rodina znala. Odplížila jsem se do pokoje, kde si hráli bratrance a Emily, a svolala s nimi menší válečnou poradou. Všichni jsme se shodli na tom, že si babička zaslouží být o Vánocích s mužem, kterého miluje. V tu chvíli mi to připadalo jako docela dobrý nápad a všichni se mnou souhlasili.

Rodičům jsme řekli, že jdeme pozdravit kamarády a že se do večere vrátíme. Nikdo nám nebránil, a tak jsme šli. Cestou jsme trochu zabočili, abychom splnili slib, ale dlouho jsme se tam nezdržovali. Už se pomalu stmívalo, když jsme došli k domu pana Bedýnky.

Nikdo se neodvážil zazvonit, tak jsem se toho úkolu ujala já. Sice jsem byla nervózní, ale představila jsem si babiččinu tvář, jak asi bude vypadat, až přijdeme domů s panem Bedýnkou, a to mi dodalo odhodlání.

„Co si přejete, děti?“ zeptal se pán, když otevřel. Samozřejmě nikdo nic neřekl, takže zase já: „Jen jsme vás přišli pozdravit a zeptat se, jestli nechcete být o Štědrém dni s námi?“ Celá jsem se trásla, ale starcův pohled mě uklidnil. „A ví vaši rodiče, že jste tady?“ přál si vědět. Mladší bratranec Vojta odpověděl: „Vy prý milujete naši babič...“, nestačil dopovědět, protože mu Emily zakryla pusou. Pan Bedýnka se začervenal a celý v rozpacích odpověděl: „No, jak se to vezme... Ehm... Ano, já mám moc rád vaši babičku, je to ta nejlepší žena, co jsem kdy potkal. Myslím, že ona mě má také ráda!“ To nám všem vyrazilo dech. Po chvílce mlčení sebral odvalu druhý bratranec Filip: „A proč tedy neslavíte Vánoce společně?“ „Víš, my jsme si mysleli, že je na to moc brzo a že byste to nemuseli přijmout.“ „Ale to je hloupost, vezměte si věci a pojdte s námi, babička bude ráda,“ namítla jsem a podívala se pohledem, který nesnesl odpor. Pan Bedýnka se zatvářil nejistě, ale potom souhlasil.

Když jsme dorazili domů, bylo už prostřeno. Nikdo nevěděl, co říct, když přišel pan Bedýnka. Babička celá zrudla, ale brzy se vzpamatovala a představila ho jako svého přítele. Žaneta s tátou začali tleskat a postupně se k nim přidali všichni ostatní. Rychle jsem nachystala ještě jeden talíř a byla jsem ráda, že všechno dobře dopadlo.

Po večeri jsme pouštěli skořápky, házeli bačkorou a zpívali koledy. Pod stromečkem bylo mnoho krásných dárků a já měla ten nejhezčí – babička byla šťastná.

Michaela Trčková, 8. A

Robotiáda

Dne 16. února v 7 hodin ráno jsme vyrazili směrem ke vzdělávacímu centru Vida v Brně, abychom reprezentovali naši školu v soutěži robotů. Náš soutěžní tým se skládal ze tří členů, Davida Škrabala, Matouše Parfusa a Luboše Stejskala. Po příjezdu na soutěž jsme se zaregistrovali. Devadesát čtyřka se stala naším startovním číslem. Celkem se soutěže zúčastnilo 122 týmů, ve kterých bylo 600 soutěžících ze základních a středních škol. Týmy, které se soutěže účastnily, nebyly jenom z České republiky, potkali jsme se i se soutěžícími ze Slovenska a Polska.

Na „Robotiádě“ jsme soutěžili se třemi roboty. Roboty jsme postavili tak, aby každý z nich mohl soutěžit v jedné ze tří disciplín. Tři roboti, tři soutěže (přesnost, obratnost a rychlost). První soutěžní disciplína se jmenovala „Čára“. V ní musel robot projet daný okruh co nejrychleji po vyznačené trase - čáře. S naším robotem jsme skončili na 10. místě. Mezi jednotlivými disciplínami byly veliké prodlevy, a tak jsme si mohli procházet a studovat expozici ve Vidě. Druhá soutěž se jmenovala „Medvěd“. V ní šlo o řízení robota na dálkové ovládání. Soutěžící s roboty museli prokličkovat dráhou a jakýmkoli způsobem nabrat plyšového medvěda a zase se vrátit na start. V této soutěži jsme skončili na 24. místě. Nakonec jsme závodili ve „Sprintu“, jednalo se o co nejrychlejší projetí dráhy, která byla dlouhá deset metrů. Skončili jsme na pěkném 25. místě.

Naše umístění nebyla špatná. Už se těšíme na příští rok. Nápadů na zlepšení máme hodně. Jestli se chcete přidat, neváhejte.

Foto zleva: Luboš Stejskal, David Škrabal a Matouš Parfus

Matouš Parfus, 7. B a David Škrabal, 7. C

Soutěž YPEF

V Černé Hoře se 16. února uskutečnilo místní kolo Mezinárodní lesnické soutěže YPEF. Soutěž je rozdělena na dvě části, teoretickou a praktickou. Teoretická část je vědomostní test s otázkami o lese a přírodě jako takové. Praktickou část tvoří „poznávačka“. Poznat jsme měli např. šišky, semena, pobytové stopy zvěře, špičáky šelem, živé dravce a samozřejmě nesmí chybět lesnické náčiní. Letos byla k poznávačce přidána část lesnické práce – měření objemu kmene a výměra oplocenky. Naše škola se již tradičně účastní této soutěže a změřila své síly ve vědomostech s šesti dalšími

týmy ze tří cizích škol. Naši školu reprezentovala dvě družstva. Družstvo „A“ ve složení Michaela Homolková, Petra Růžková a Kateřina Trojanová vybojovalo 1. místo s náskokem více než 20 bodů a zajistilo si tak postup do regionálního kola soutěže v Brně. Družstvo „B“ ve složení Martina Štěpánková, Marie Nedomová a Karolína Lukášová obsadilo 2. místo.

Děkujeme za doprovod Nadi Novotné a za excelentní přípravu panu Arnoštu Šmátkovi.

Míša Homolková, 9. B

Vítězné družstvo (zleva): M. Homolková, P. Růžková a K. Trojanová

Postav most!

Předmětem druhého ročníku této akce, pořádané 16. února, bylo postavit co nejpevnější a nejlehčí most ze špejlí, lepidla a provázků, který měl překlenout mezeru dlouhou 75 cm. Soutěž byla rozdělena na dvě kategorie. Za prvé jsme museli postavit most ve své škole, přičemž byla povolena jeho maximální váha 222 g. Za druhé jsme stavěli most přímo v letovické střední škole, kde se událost konala, bez omezení váhy, ale s omezeným počtem materiálu. Také vzhled se hodnotil – každý bod za něj se počítal, jako by unesl 10 kg navíc (bodů bylo maximálně deset). Mosty jsme mohli stavět jak jednotlivě, tak ve skupinách. Já jsem pracoval ve dvojici s Davidem Fritzem. Náš tým číslo 10 s názvem „*Kotygroup s.r.o.*“ se umístil osmnáctý z dvaceti devíti soutěžících. Náš most měl trojúhelníkový štít, přestože velkou část mostů představovaly mosty zavěšené na oblouku, který se klenul nad vozovkou. Vážil 214g a unesl 13,7 kg, tedy 64 krát víc, než sám vážil. Za vzhled dostal pět bodů z deseti, což mě překvapilo - myslel jsem si, že dostaneme maximálně dva.

Na začátku nám ukázali, jak budou probíhat zátěžové testy. Pro tento účel postavil most pan učitel Horbas, který dříve v Letovicích učil (kdyby se zúčastnil závodů, skončil by pátý). Most se umístil na dva betonové kvádry položené na stolech, pomocí železné tyčky se na něj zavěsil barel a moderátor udělal krátký rozhovor s členy každého týmu. Ptal se na to, jak se jmenují, jak dlouho most stavěli, kolik váží a kolik si myslí, že unese. Pak musel stavitel nalívat konvemi vodu do barelu, dokud se nedotkl země nebo se most nezlomil. Zkoušet mohly dva týmy najednou.

Nejdřív přišly na řadu mosty postavené ve školách. Po jejich vyzkoušení (a ve většině případů také rozlomení) byly na velkou tabuli napsány výsledky a pořadatelé ocenili vítěze. Z naší školy se umístil tým jménem Křižáci na třetím místě. A šly se

Křižáci: Jiří Tesař, Tadeáš Kunovský, Jan Okáč

testovat mosty druhé kategorie, kde se hlavním heslem téměř všech stalo „S lepidlem to vyhraju!“ V této kategorii se naše škola umístila také třetí s týmem HOTEOS - složenina jmen Štěpán **H**orák, Jakub **T**ejkal a Marek **O**šlejšek (foto vlevo). Tyto mosty unesly míň, vážily víc a byly ošklivější, protože na ně bylo míň času a materiálu.

Po skončení akce jsme vyšli ven, kde se mezitím rozesněžilo a někteří naši nadšenci uspořádali neoficiální koulovačku, zatímco my ostatní jsme se choulili v přístřešku autobusové čekárny. V Kunštátě jsme přisedali na jiný autobus, a zatímco jsme čekali, zaběhli jsme si do blízkého COOPu. Když jsme dorazili do Lysic, rozhodovali jsme se, jestli si chceme mosty, které jsme zhotovili, vzít domů, a jestli chceme

vystupovat až na náměstí. Doufám, že příští rok vyhraji já, ale budu rád, když vyhraje kdokoli z naší školy. Celkově se mi akce líbila a těším se, až pojedu příští rok. Jeďte taky, mají tam **vytápěnou** tělocvičnu! A ulijete se ze školy, za což ta trocha zajímavé práce na výrobě mostu stojí.

Jiří Kotolan, 8. C

Recitační soutěže

V pondělí 5. března se v naší škole uskutečnila recitační soutěž žáků druhého stupně. Soutěžící byli rozděleni do dvou kategorií. První kategorii tvořili žáci ze šestého a sedmého ročníku a do druhé kategorie patřili osmáci a devátáci.

Já jsem soutěžila v první kategorii, kde recitovalo 12 žáků. Každý z nás si vylosoval lísteček s pořadím z kouzelného klobouku. Já osobně jsem nechtěla být první, protože si myslím, že první to má vždy nejhorší. Naštěstí se na mě z lístečku usmálo číslo jedenáct, takže to bylo fajn. Jedničku si vylosovala Karla Blahová. Vyplnila se slova paní učitelky Kyánkové, která řekla, že první v pořadí může být na prvním místě. Přiznám se, že jsem měla trochu strach, že zapomenu text, ale naštěstí vše dobře dopadlo, text jsem nezapomněla a to bylo to nejdůležitější.

Ve druhé kategorii přednášelo 8 žáků. Bylo vidět, že jsou starší a že jim to jde už lépe. Texty měli velmi dlouhé a zvládli je výborně. Jejich vystoupení jsem si užívala. Recitace se mi líbila a doufám, že příští rok se sejdou žáci ve stejném počtu.

Mája Nedomová, 7. B

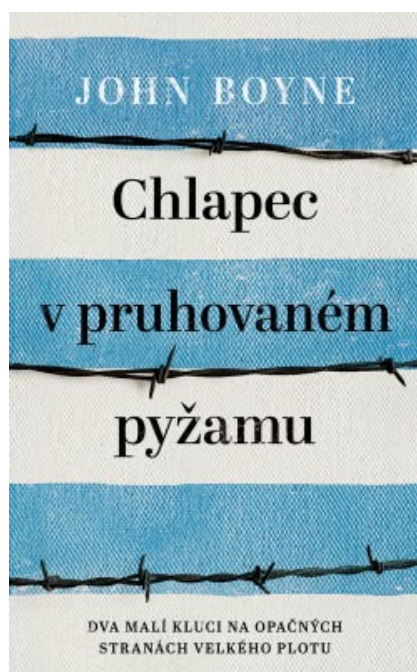
Já jsem byla v první kategorii, protože chodím do sedmičky. Recitovala jsem jako druhá, takže jsem to měla rychle za sebou. Byla to báseň od Emanuela Frynty s názvem Pod. Vybrala jsem si ji kvůli tomu, že mě pobavil konec. ...že ze zvířat, k nimž od věků lne celý lidský rod, jsou nejmilejší člověku pes, kočka, kuň a pod. Neumístila jsem se, ale myslím si, že si to ti, kteří vyhráli, zasloužili. Hodně se mi líbil příběh Karly Blahové, která se dostala na první příčku. Byl o kočce, která měla ráda ušák.

Eliška Šromová, 7. B

Dne 7. března se na naší škole uskutečnila oblastní recitační soutěž s názvem „O lysické sluníčko“. Zúčastnilo se jí 69 žáků z 9 škol, kteří byli rozděleni do 5. kategorií. Jistě vás zajímá, jak dopadli naši soutěžící. V nulté kategorii byla na 3. místě žákyně Daniela Urbanová z 1. A. Ve druhé kategorii, což byli žáci 4. a 5. tříd, získal druhé místo Štěpán Zouhar z 5. B. V poslední a zároveň i kategorii nejstarších žáků byla na druhém místě Vendula Lepková z 9. B, která současně získala i cenu sympatií diváků - keramické „Lysické sluníčko“.

Okresní kolo recitační soutěže se konalo 21. března v Adamově. Naši žáci si vedli skvěle. V nulté kategorii obsadili Jindřich Rejtar z 1. B první místo a Daniela Urbanové místo druhé. V první kategorii získali druhé místo Johana Urbanová z 3. A a třetí Josef Kšica z 2. B. Ve čtvrté kategorii zvítězila Vendula Lepková z 9. B. Čtyři naši recitátoři (z 1. a 2. místa) postupují do krajského kola v Brně.

Veronika Španělová, 8. C

Přečtete si

Recenze

Velice známá je taky kniha Chlapec v pruhovaném pyžamu od Johna Boyna. Kniha byla vydána v roce 2006, má 216 stránek. Čte se velmi rychle a má neuskutečně poutavý příběh. Je to velice smutný příběh o dětské nevědomosti. Chlapec jménem Bruno žije v době druhé světové války v nacistickém Německu. Myslím, že jenom tahle věta vypovídá o smutku v tomhle příběhu. Kniha je však velmi poučná, stejně jako autorova druhá kniha Chlapec na vrcholu hory, která se také odehrává v době druhé světové války. Obě knihy stojí za to si přečíst, ale nedoporučuji je dětem se slabší povahou nebo pod 13 let, kdy by tomu nemusely úplně rozumět. V roce 2008 se kniha dočkala výborného zpracování. Stojí za to si ji přečíst nebo se aspoň podívat na film.

Kateřina Příbylová, 9. A

Beseda se spisovatelkou

Z akcí

Dne 8. března proběhla ve třídě 4. A beseda se spisovatelkou Petrou Dvořákovou, určená žákům čtvrtých ročníků. Tato akce trvala přibližně jednu hodinu a týkala se velice zajímavých témat, například hygiena a internet. Paní spisovatelka nám přečetla úryvek z knížky, ve které se hlavní hrdinové dostanou do databáze systému počítače. Hrají tam například hry a taky se dostanou do prohlížeče. Potom se nás ptala, jaké nebezpečí nám hrozí při práci s internetem. Dále nás překvapilo, že Petra Dvořáková už získala tři ocenění, a ta konkrétně byla za knihy Proměněné sny a Julie mezi slovy. Během besedy jsem jí položil několik dotazů. Ptal jsem se jí, jak dlouho se už věnuje psaní knih. Dozvěděl jsem se, že už od roku 2006, takže 12 let. Dále mě zajímalo, jaké dětské knihy ještě napsala. Její zatím poslední kniha se jmenuje „Každý má svou lajnu“. Řekla, že by ji doporučila spíš klukům a holkám od 12 let. Pro nás čtvrtáky by byla vhodná kniha „Flouk a Lila“. Na internetu jsem se dozvěděl, že celkem napsala už 7 knih. Po besedě jsem paní spisovatelku požádal o fotku se všemi účastníky besedy.

Adam Fleischlinger, 4. A

Petra Dvořáková píše knížky jak pro dospělé, tak i pro děti. Na besedě mluvila o knížkách: Julie mezi slovy, Každý má svou lajnu a Flouk a Lila. Líbilo se nám, že spisovatelka byla příjemná a četla nám ze svých knih. Také měla plyšáčka - počítačovou myšku Lílu z knihy Flouk a Lila. Je taky scénáristka. Píše scénáře k pořadům pro děti. Z České televize určitě znáte pořad „Planeta Yó“.

Lenka Rejtharová a Stella Kopalová, 4. A

Ve 4. A na nás čekaly paní spisovatelka a knihovnice z lysické knihovny. Knihovnice nám představila Petru Dvořákovou. Ta nám četla úryvek z knihy „Julie mezi slovy“, ve kterém se zmínila o pomazánkách a zahrádkách. Maminka hrdince dávala na svačinu chleba s pomazánkami. Julii pomazánky nechutnaly, a proto nesvačila. Tvrdila paní učitelce, že svačinu nemá, a paní učitelka jí dávala dobré oplatky. Nakonec všechno vyšlo najevo. Paní spisovatelka se zeptala, kdo si zapomněl sváču v aktovce. Naše paní učitelka s úsměvem na tváři řekla: „Schovala jsem svačinu za skříň. Máma mně na to přišla, když vysávala.“ A kdo by si chtěl vypůjčit nějakou knihu od Petry Dvořákové, může zajít do lysické knihovny.

Kája Sedláčková, 4. B

Velikonoční výrobky

Pracovní činnosti běžně probíhají tak, že holky mají vaření a kluci zase něco vyrábí v dílnách. Před Velikonocemi jsme se s klukama domluvili, že se prohodíme. Byla to příjemná změna. Co kluci vařili, nevím, asi všechno snědli. To my jim něco občas ochutnat doneseme. Jelikož se blížily Velikonoce, pana učitele Horbase napadlo, že si vyrobíme velikonoční zajíčky. Dal nám na výběr ze dvou šablon, které jsme si pak obkreslily na dřevo, a pan učitel nám zajíčky vyřízl. Asi měl strach, abychom se nezranily. Začistily jsme nerovnosti a pájkou jsme zajíčka ozdobily. Nakonec jsme ho už jen přilepily na podstavec. Z konečného výsledku jsme měly radost a pyšně jsme si je (k radosti paní učitelky Kyánkové) odnesly do češtiny. Paní učitelce Kyánkové by se zajíčky taky líbili, jen kdybychom si s nimi v hodině nehrály. Tito zajíčky budou zdobit naše domovy.

Vendula Kučerová, 9. B

Vzpomínka na lyžařský kurz

Tento rok stejně tak jako každý jiný se konal lyžařský kurz žáků 7. ročníku. Jako doprovod do Velkých Karlovic - Jezerné s námi jeli paní učitelka Nedomová, Požárová, Všianská a pan učitel Sedláček. V neděli 14. ledna jsme vyjeli z Lysic autobusem. Cesta trvala přibližně tři a půl hodiny. Během cesty jsme si udělali jednu přestávku v Olomouci v Olympii. Do cíle jsme dorazili ve dvě hodiny a nastal čas zabýdlování se. Holky měly pokoje v přízemí a prvním patře, kluci a učitelé spali ve druhém patře. Navečer proběhla seznamovací diskotéka, kterou ozvučoval Pavel Florus.

Následující den se kvůli špatným sněhovým podmínkám ještě nedalo jezdit na naší sjezdovce u chaty. Museli jsme docházet na sjezdovku tři a půl kilometru. Jmenovala se Kyčerka. Sníh nebyl moc super, byl namrzlý a velmi uježděný. Po návratu do chaty jsme dostali oběd a měli jsme povinný odpočinek, který trval jednu hodinu. Po večeri si žáci z první skupiny připravovali program. Hrály se různé hry.

V úterý se den téměř opakoval, až večer byl velice rozdílný! Po večeri si program chystali spolužáci z druhé skupiny. Na chodbě se však porvali dva kluci. Tento incident se řešil skoro celý večer. Naštěstí vše dobře dopadlo, ale paní učitelky nám řekly, že máme jít do pokojů a nic se konat nebude.

Uprostřed kurzu, tedy ve středu, se šlo na výšlap, který byl dlouhý 7 km. Z chaty jsme vyšli dopoledne a vrátili jsme se asi ve tři hodiny odpoledne. Večer byl program druhé skupiny, který se měl konat v úterý.

A byl tu čtvrtek, předposlední den na horách. Tento den jsme poprvé jezdili na své sjezdovce. Sice to byl mnohem menší kopec než na Kyčerce, ale mnohem lépe se zde jezdilo, protože jsme tu byli sami. Na sjezdovce jsme strávili přibližně celý den. Jelikož se jeden den neuskutečnil večerní program, měli jej na starosti tentokrát žáci dvou skupin dohromady, a protože to byl poslední večer na horách, konala se i poslední diskotéka.

V pátek jsme šli na sjezdovku už jenom dopoledne. A hurá domů! Týden na horách jsme si užili a

Zdeněk Kala, 7. A

budeme na něj rádi vzpomínat.

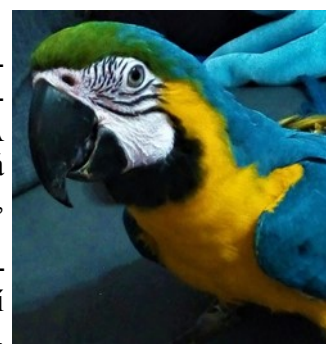
Barevné velikonoční slepičky

Pobyt na horách utekl jako voda. A jsou tu Velikonoce, čas, kdy je tak nějak mezi lidmi veselo... a nejen mezi lidmi, ale také mezi papoušky. Riki, o kterém jsem psal v minulém článku, se má dobře. Velikonoce bude slavit podruhé. A když je to ten kluk a žádná vajíčka nesnáší, bude chodit mrskat se mnou. Uvařená vajíčka mu moc chutnají. Pokud se ve škole někdy bude opět konat nějaká akce, na kterou bude pozván i Riki, tak za vámi určitě přijde. Bude se na vás těšit.

Zato andulky, korely a rozely tyto svátky prožívají tak, že touto dobou začínají snášet vajíčka. Akorát tyto se nesmí barvit, vylíhnou se z nich nová mláďátka.

Ve škole ve výklenku před biologií se nachází taky jedna andulka, které bohužel zesnul spolubydlící. Ovšem ráda si hraje, blbne na prolézačkách, které můžete andulce vyrobit například v pracovních činnostech. Andulka na Velikonoce ode mě dostane nového kamaráda, aby jí nebylo smutno.

Krásné prožití Velikonoc vám přeje Zdeněk Kala s Rikoušem a celým ptactvem.

Jak jistě víte, 14. února byl svátek sv. Valentýna. Tento svátek jsme slavili i ve škole. Ptáte se jak? No, úplně jednoduše. V úterý 13. února jsme po druhé a třetí vyučovací hodině my dvě vybíraly od vás valentýnská přáníčka. Někteří opozdilci nám přáníčka a dárečky dali přímo 14. února, kdy jsme vše třetí vyučovací hodinu rozdávaly. Mezi přáníčky byly pěkné dárečky, například jsme jako velmi důležitý úkol měly předat kytici rudých růží a plyšového medvídka. A jaký byl váš zájem o tuto akci? Musíme říct, že jste nás velice potěšili, protože účast byla opravdu velká, zejména na 1. stupni, kde se vybralo a rozdalo nejvíce přáníček. Je pochopitelné, že si žáci svátek trochu upravili. Těch zamilovaných vzkazů mnoho nebylo. Žáci pojali svátek po svém a poslali psaníčko oblíbené kamarádce nebo kamarádovi. A jak jsme si to užily my dvě? Byly jsme velice nadšené, že je takový zájem o svátek sv. Valentýna a zapojuje se vás tolik. Moc jsme si to užily a doufáme, že budeme moci tuto akci dělat i příští rok. Být poslem dobrých zpráv je opravdu skvělé!

A teď něco málo o Valentýnu. Valentýn se slaví v anglosaských zemích každoročně 14. února jako svátek lásky a náklonnosti mezi partnery. Je to den, kdy se tradičně posílají dárky, květiny, cukrovinky a pohlednice s tematikou stylizovaného srdce jako symbolu lásky. V poslední době se tento svátek šíří i u nás. Svátek je pravděpodobně odvozen od svátku **Lupercalia**, slavenému ve starověkém Římě. V předvečer tohoto dne byly do „urny lásky“ vloženy lístečky se jmény dívek. Každý mladý muž potom tahal lísteček a dívka, jejíž jméno si vytáhl, se měla stát jeho „miláčkem“ v následujícím roce. Legenda také říká, že tento den začal být známý jako Den svatého Valentýna až díky knězi Valentýnovi. Claudius II., vládce Říma, zakazoval svým vojákům, aby se ženili nebo jen zasubovali. Báł se, že by chtěli zůstat doma u svých rodin a nešli do boje. Valentýn vzdoroval vládci a tajně oddával mladé páry. Byl zatčen a později popraven. Bylo to 14. února! Svátek **Lupercalia** splynul s oslavami mučednictví svatého Valentýna a vznikl romantický svátek, který je nyní 14. února slaven. I my jako dospělé bychom rády tento svátek nadále slavily.

Michaela Keslová a Justýna Solárová, 8. B

Velikonoce

Velikonoce můžeme trávit různými způsoby. Jsem rád, že jsem kluk, protože kdybych byl holka, tak by se mně tradice Velikonočního pondělí moc nepozdávaly. Proč? To určitě víte. Kluci mrskají holky pomlázkami, a ještě za to dostanou nějakou odměnu. Někdy to holky bolí, a to si určitě nezaslouží. Ale musí si uvědomit, že kdybychom je symbolicky nevyšlehali, tak by nebyly zdravé a krásné. Ať už se vám velikonoční zvyky pozdávají nebo nepozdávají, každopádně jsme rádi, že nemusíme jít do školy a můžeme se věnovat svým věcem. Přeji vám pěkné Velikonoce, klukům bohatou pomlázku. Ti, kteří se rozhodli jet na výlet, tak ať na ně svítí slunce a den si užijí.

Adam Fleischlinger, 4. A

Veselé Velikonoce

Maxim Ryashko, grafik

Soutěž ve šplhu

Sport

Soutěž probíhala 1. února ve velké tělocvičně. Zúčastnili se jí žáci ze tříd prvního stupně. Byli rozděleni do tří kategorií. V každé kategorii pro vás uvádíme v tabulkách výsledky nejlepších tří holek a kluků. Žáci z prvních ročníků museli vyšplhat půl tyče, žáci z druhých a třetích ročníků museli zdolat tři čtvrtiny tyče a sportovci z pátých ročníků si museli už poradit s celou tyčí. Čas stopovala paní učitelka Zuzana Koláčková. Všem výhercům gratuluji.

Václav Zouhar, 3. B

	1. ročník	Třída	Čas/ s.
1.	Antonín Pavlík	1. B	3, 9
2.	Tadeáš Crhák	1. B	4, 2
3.	Jindřich Rejthar	1. B	5, 1

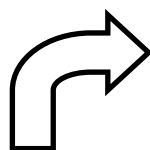
	1. ročník	Třída	Čas/ s.
1.	Eliška Mikošková	1. A	5, 4
2.	Daniela Urbanová	1. A	5, 8
3.	Daniela Šromová	1. A	5, 9

Soutěž ve

šplhu dopadla dobře. Sice jsem se neumístil, ale to není hlavní. Zajímavé bylo, že se na prvním místě v kategorii druhých a třetích tříd umístil druhák, Šteffek Dominik. Celá soutěž byla napínavá. Myslím si, že jsme byli všichni rychlíci.

Daniel Chmel, 3. B

	2. - 3. ročník	Třída	Čas/ s.
1.	Valérie Novotná	3. B	8, 6
2.	Johanka Urbanová	3. A	8, 7
3.	Simona Halečková	3. A	9, 2

	2. - 3. ročník	Třída	Čas/ s.
1.	Dominik Šteffek	2. B	6
2.	Adam Honsnejman	3. B	7
3.	Jan Křenovský	3. A	7, 9

	4. - 5. ročník	Třída	Čas/ s.
1.	Nicol Michalíková	4. A	8, 6
2.	Monika Mynářová	4. B	9, 5
3.	Klára Křenovská	4. B	9, 6

	4. - 5. ročník	Třída	Čas/ s.
1.	Lukáš Horák	5. B	8, 3
2.	Matěj Ščučka	4. B	8, 5
3.	Kryštof Robin Jonáš	5. B	8, 7

Soutěž ve šplhu

Interview

V třetí kategorii, kterou tvořili žáci pátých ročníků, nejrychleji šplhal můj spolužák Lukáš Horák. Rozhodla jsem se položit mu několik otázek.

1. **Kde bydlíš?** V Bedřichově.
2. **Sportuješ rád?** Jo. Sportuji venku v Bedřichově. Chodím běhat s kamarádem Kubou. Do žádného sportovního kroužku zatím nechodím.
3. **Jaké sporty máš rád?** Fotbal a parkur.
4. **Jak se věnuješ parkuru?** Lezu na zdi a skáču přes překážky. O prázdninách bych si chtěl postavit ze dřeva spoustu překážek na zahradě, abych tam mohl trénovat.
5. **Je šplh tvá oblíbená disciplína?** Ano.
6. **Trénoval jsi na soutěž?** Ne. Rád ale šplhám po stromech.
7. **Čekal jsi absolutní vítězství?** Ne, čekal jsem, že vyhraje Kryštof, který vyhrál vloni.
8. **Vyhrál jsi už v nějaké jiné sportovní soutěži?** Ne, je to moje první výhra. Chtěl bych ale soutěžit v běhu.
9. **Vystavil sis někde svůj diplom?** Dal jsem jej na policičku nad postelí.

Děkuji ti za rozhovor a přeji ti hodně sportovních úspěchů.

Bety Krompová, 5. B

Hrdina z 5. B

V úterý 24. ledna 2018 byl den jako každý jiný. Ve škole jsme se potkali s našimi kamarády a připravovali jsme se na vyučování. Během první vyučovací hodiny se stal tento den výjimečným. Paní učitelka Tejkalová z 2. B nám sdělila, že máme ve třídě hrdinu. Náš spolužák, Lukáš Horák z Bedřichova, pomohl chlapci z 2. B Danielu Švábovi.

Příběh se odehrál takto. Když Lukáš čekal na autobus na zastávce u pizzerie, uviděl chlapce, který vlezl na plynové potrubí, které vede přes potok. Chlapci uklouzly nohy a spadl do potoka. Zvedl se, ale nemohl popadnout dech. Lukáš neváhal a za chlapcem do potoka skočil. Pomáhal mu vstát. Ale tím jeho pomoc neskončila. Pomohl mu zavolat rodičům a pak čekal s Danielem, až jeho rodiče přijedou. Bylo to velmi rozumné rozhodnutí. Danielovi by se mohlo udělat po pádu špatně, také by mohl upadnout do mdlob.

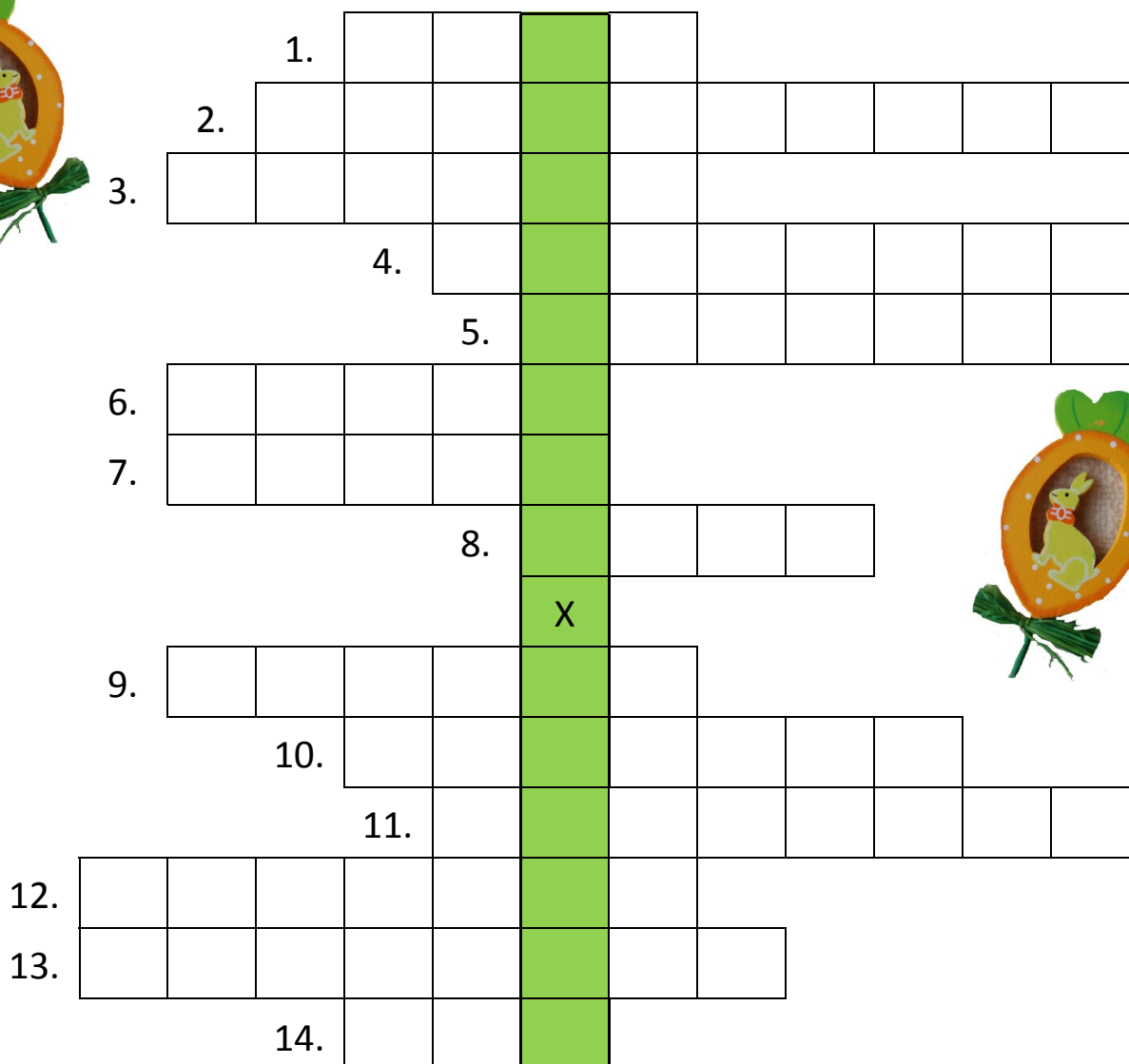
Nikdo ze třídy nevěděl, co se stalo, protože Lukáš o tom s nikým nemluvil a bral to jako samozřejmou věc. Druhou vyučovací hodinu k nám do třídy přišel pan ředitel a před celou třídou Lukáše chválil za jeho odvahu a za to, že věděl, jak se má o kamaráda postarat. V poslední hodině přijeli do školy strýc a babička Daniela. Moc Lukášovi děkovali za to, jak skvěle se o něj postaral, a dali mu čokoládu a bonboniéru.

Na Lukáše jsme byli moc pyšní a říkali jsme si, že bychom se chtěli zachovat někdy také tak.

Žáci z 5. B

Křížovka o ceny

Velikonoce jsou svátkem dodržování mnoha ... (dokončení v tajence) Znění tajenky odevzdejte Vandy Kučerové do 6. dubna 2018. Čekají na vás skvělé ceny!

1. ... sobota, den, kdy ležel Ježíš v hrobě.

3. Kluci při "mláčení" holek říkají...

5. Holky barví...

7. Velikonoční vejčíka nese velikonoční ...

9. Velikonoce jsou svátkem Ježíše ...

11. 40 dní před Velikonocemi se koná...

13. Pojmenujte jinak vyfouknuté
a namalované vejčíčko.

2. Oslava příchodu jara a vzkříšení Ježíše Krista.

4. Kluci si pletou ...

6. ... pátek je dnem smutku.

8. Nejznámější koledou je ... doprovody.

10. Na Velikonoce se peče ...

12. Podle pověstí se na Velký pátek otvírají ...

14. Název Velikonoce se vztahuje na velikou ...,
kdy byl Ježíš Kristus vzkříšen.

Školní časopis žáků ZŠ Edvarda Beneše v Lysicích vychází 28. března 2018 nákladem 60 kusů.

Šéfredaktorka: Michaela Homolková, korektorka: Martina Štěpánková, grafická úprava: Maxim Ryashko.
Redaktoři jsou podepsáni pod svými články.